

התפילות שנאמרו בהר
חוברו על ידי הקייסים,
ודיברו על הרצון של בני
העדה לשוב לציון.

הנשים
קיבלו את פני
הגתפללים עם
דאבו (לחם גסורת),
וכך שברו את
הצום.

האורית וספר התורה
כתב בשפת האצטק
שפה אטולפית
עתיקה.

בישראל, ממשיכים
לחגג את החג אצלנו
בהתכנסות בארמון הנציב
ובטקס שמנוהל על ידי
הקייסים.

בשנת 2008
אושרה בכנסת הצעת
חוק חג הסיגד, הקובע
אותו כחג רשמי של
מדינת ישראל.

בית הכנסת באת"יפ"ה
עקב "גלו בית" - בית
תפילה ועצרת
התורה.

הקיים הוא
הסמכות הרוחנית
של הקהילה, דמות
הקבילה לבהנים
הגדולים שהיו בבית
המקדש הראשון.

ככל שקס,
כדוגמת כז'את
הפת וכו', צריכים
להגיד את עשרת
הדיברות, כפי שהיה
נהוג בבית המקדש.

הסגד (בגעז: ג'ר'ה, "סגידה")
נקרא בשמו העממי - חג המֶּלֶלָה
(ገልጽ, "תחינה"); ונקרא גם עמתה 10
(ዓሰተ ዓመተ, "יום הקיבוץ")